

Pastel de toamnă târzie

Val

A-nceput demult să cadă
Câte-un fir, acum a stat,
Parcă s-a mai luminat
Și în casă și pe stradă
Pe-nnoptat,

Ziua însă, mândru' Soare
Se reflectă cu respect.....
De atâta intelect
Umbrele-mi cresc pe picioare
Și pe piept;

Urâcios, mă tot privește
Când mai ies prin cartier,
Rece, ca al iernii ger,
Chelios și el, firește,
Un frizer;

Vântului, mereu de z'gură
Câte-o-njurătură-i scap....
S-o lipesc aş vrea cu pap(!)
Băscălia mi-o tot fură
De pe cap,

Singurul care zâmbeste
Către mine, cu amar,
E un pieptene-n sertar....
Nici un dinte nu-i lipsește,
Pensionar!

Valeriu Cercel